

Háttal a napnak, szemben a széllel

A te hangodon hallom a reggeleket. Az álomból itt maradt, tétova mondatokat. Az egyre több szólamban zúgó kinti zajokat és saját mormogásom, ahogy nyugtázza mindezt. A borosta megadó sóhaját a fáradt penge alatt és az üres bögréket kitöltő kávé élénk fecsegését.

Azt mondogod, a közös hajnalainkból raktad össze magad, és mindig ügyeltél rá, hogy egész nap hordozd odabent az ébredés pillanatát ebben a többé-kevésbé nappali világban. Hogy makulátlanul illeszkedj a nap során felkínált szabályos alakzatokba.

Akkor is épp egy napkelte zajlott benned, meséled, és az éjjeli arcod mögül már kiderengtek az érkező fények. Húsod összegyúrta, puhára párolta a megittasult, harmattól nehéz levegő.

Aznap szövetségre lépett a láthatóval mindaz, mi makacsul rejti magát szemeink elől, egyetlen céllal: hogy a láthatáron megszülessen az új nap ígérete, ahová útnak indulsz végül.

A kezdeti, bizonytalan léptek hamar átadták magukat a szándék lendületének. Gyorsulva haladtál, biztatva magad, hogy a cél majd akkor is ott lesz, amikor odaérsz. Már jó ideje nem séta, hanem futás volt a tempód, észre se vetted a váltást.

Szembe fújt a szél, előzékenyen jött feléd az ellenkező irányból. Szóba elegyedtetek, aztán lassan, hosszú beszélgetés után szokatlan, furcsa bizalom épült közöttetek. Kölcsonösen megígértetek egymásnak ezt-azt, kissé meggondolatlanul.

Innentől már csak idő kérdése volt, meséled tovább, hogy mikor jön el a lépés, miután lábad hangtalanul csuklik össze alattad.

És az ezt megelőző pillanatban a szél, ígéretéhez hűen, finoman hónod alá nyúlt és felemelt a magasba, mint apa a lányát egy meghitten játékos, spontán pillanatban. Cinkosan néztetek egymás szemébe, ruháid egymás után foszlottak le rólad: elszabadult, kóbor fellegek az égen.

Ekkor már rég nem tudtad, mi is volt cél,
ami előhívott sötét szobáid menedékéből,
ahogy azt sem, hogy ruháid után hova tűnt rólad
a bőr, a hús, a csont, mert már rég nem sodródsz
és nem is erőlködsz.

Háttal a napnak, szemben a széllel vitorlázol azóta,
mint a zsinórjáról megfélekedezett, föld körüli útra
indult papírsárkány. Tart még most is a reggel, mindig
a te hangodon. És a többi napszak felé nyíló ajtó azóta integet,
leng a huzatban.

Mesélek inkább

A derűről írok, mást nem tehetek.
Ahogy huzatos nyugalommal járja át
minden híresztelés ellenére, megrögzött-makacsul
az unalmat és a tragédiák fénytelen, hideg alját.

Ott van mindennek a mélyén: ahol számítasz rá,
és ahol sohasem vártad volna. Mint amikor kinyitom
reggel az ablakot és beömlik a fénnel a friss levegő,
úgy áraszt el, megállíthatatlan, ha akarom, ha nem.

Ami érkezik, nem jókedv, nem öröm, nem hangulat,
nem állapot. Micsoda akkor? Jelenség, hormonzavar,
divatos elmélet csupán? Mesélek inkább valamit.

Egy másnapos southamptoni reggelen indult
(első éjszakám az angol tengerparton).
Egy nyomorúságos, zsúfolt bérlakás
konyhájában ébredtem. A kanapén ért
el az álom és zúgó fejem ellenére is feltűnt,
hogy a mennyezetről lelógó csupasz
villanykörtéről víz csepegett. Aztán csorgott.
Ez nem jelent jót, futott át lelassult agyamon.
Itt önt el a víz vagy az áram, kinek szóljak,
rajtam kívül mindez bárkit is érdekel-e?

Végül egy Armando nevű portugál elzárta
a főcsapot. Mint később kiderült, egy másik
portugál összerúgta a port az indiai tulajjal,
kicsinyes bosszúja folyt a törött csövekből.

De nem ez a lényeg, hanem a pillanat,
amikor a mocskos, sötét konyhából
kiléptem a reggeli fénybe (mert Armando
a főcsapot az utca közepén lelta meg),

miközben elzárta a vizet, lenyomta az áramot,
akkor vettem észre először, hogy a derű ott van
bennem és körülöttem. Mindig is ott volt,
nem is értem, hogyhogy nem tűnt föl soha addig,
de akkor lenyűgözött, megfogott és azóta
sem tudok a végére járni. Mert nincs neki vége.

A derű épp olyan, mint te vagy én: megjön,
nagy levegőt vesz. Kipakol, itt marad, beszél,
közben gyors mozdulatokkal lefőzi a kávé,
aztán egyre csak néz rám a bögre fölött.

És persze teljesen más, mint én: sohasem dühöng,
sose hagyja a picsába az egészszet, nem lép le
sértődötten, senki fejét sem üvölti le, de ha én
teszek ilyet, szomorú barna szemű mosolya
egyből felmutatja a helyzet keserű humorát.

Rendre besokallok tőle, ennyiből talán már értheted.
De ha időnként elküldöm a búsba, bujkáló mosollyal
integet és másnap reggel ott ül az ágyam szélén,
én pedig hálás vagyok, hogy a tegnap mintha
sosem történt volna meg. Ha felhozom is, csak legyint.

Ha nem hiszed, ne hidd, mesélek inkább még valamit.

Ennyi volt mára, mondtam a munka után és kimentem
a partra. Felnéztem az égre, ócska rím gyanánt
a felhők fölé lógatott napról csöpögő vizet vizionáltam.
Melléfogás, nem is látszik a nap, mondtam magamnak.
Csak a víz tükrén sodródó hullámvonalak csíkjaiból integet.

Visszaintek, aztán feljövök a szobámba és, mint már
mondtam előbb: a derűről írok, mást nem tehetek.
Minden egyebet elvisz a szél. A vizek mélye felől
szétszéled az örvény. Az irányt csak ő ismeri jól,
mintha ő maga fújná. Bárhogy van is, a szél, ami fúj,
és a mélyben a kő, mi nem mozdul sohasem, az út,
ami idehozott, és ami elvezet innen: ez mind a derű.